

As baleas de Anxos Sumai

ANXO
TARRÍO
VARELA

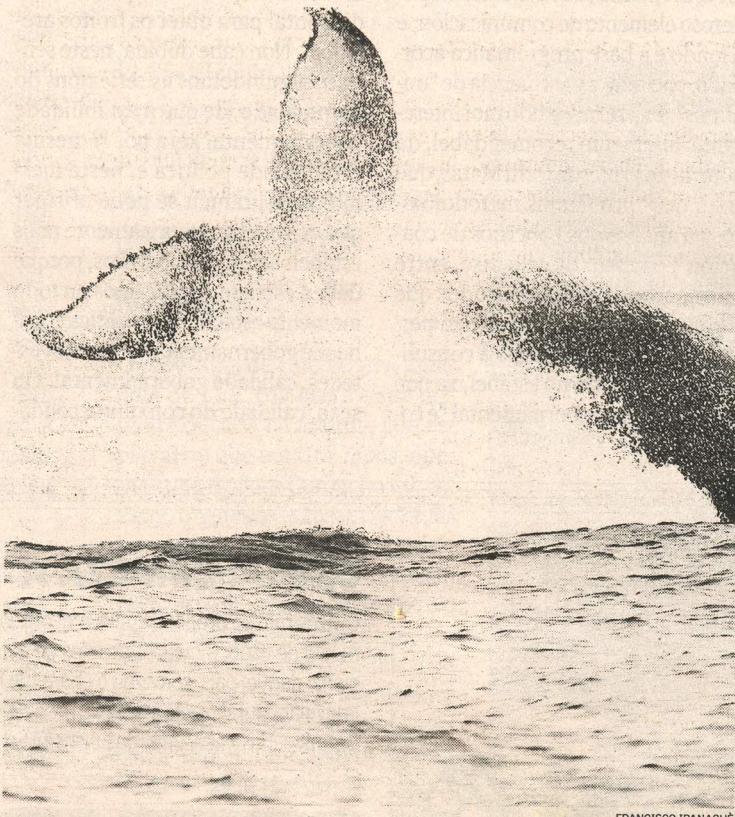
Acabo de chegar da Coruña onde hoxe mesmo, mércores, día 12 de setembro, o xuri do Premio de Narrativa Breve Repsol 2007, do que formei parte, decidiu concederlle o galardón a Anxos Sumai (Catoira 1960, licenciada en Historia). É este un premio con pouca andadura, pois vai na súa segunda edición, pero promete converterse nunha referencia literaria anual, toda vez que a entidade convocante, xa de seu unha firma ben solvente, conta, convenio mediante, coa colaboración da Secretaría Xeral de Política Lingüística e coa experiencia e veteranía da Editorial Galaxia, encargada da edición do libro premiado.

Anxos Sumai é ben coñecida por un amplio público que gustou moito dos seus escritos diarios en culturagalega.com do Consello da Cultura Galega e polos libros *Anxos de garda* (A Nosa Terra, 2003, Premio 2004 da Crítica Galicia) e *Melodia de días usados* (Galaxia, 2005). A súa escrita da vida cotiá, fresca e imaxinativa, empata moi ben coa dedicación como guionista de cómic e de curtametraxes, así como dunhas cantas cousas máis, entre as que destaca o seu labor como documentalista e tradutora. Estamos, pois, diante dunha profesional da cultura, por máis que a ela coido que non lle gustará esta definición que improviso a bote pronto.

A este cronista non se lle abre outro camiño que o de recomendar aos meus lectores estar expectantes, porque paga a pena o texto premiado

Pero así se me antolla.

A novela con que gañou o premio titúllase (non sei se definitivamente) *Así nacen as baleas*, e asistiu á convocatoria de Repsol baixo

FRANCISCO IPANAQUE

o exótico lema de Zeewena, que nos leva aos haikai de Basho e de Maruyume, poeta, este último, do século XVII xaponés que parece empezar a ser coñecido entre nós. Vai ser editada por Galaxia antes de que remate este ano. Cando saia o libro e estea circulando entre o público lector será o momento de entrar a analizalo. Tiven a tentación de facelo hoxe mesmo pero non é recomendábel, por varias razóns: en primeiro lugar, este analista, a día de hoxe, xogaría con vantaxe, pois só el e os seus compañeiros de xuri tiveron acceso ao texto. En segundo lugar, porque a autora ainda po-

de volver sobre el antes de iniciarse o proceso de impresión e variar aquilo que coide oportuno someter a revisión. E nese proceso, mesmo sen deturpar os valores polos que foi premiada a novela, pode ser que decida cambiar algunas cousas que deixarían quedar en ridículo a quen se adiantase a falar antes de tempo.

Porque un libro non ten existencia antes de estar rematado o proceso editorial e de ser preparado para chegar ao público consumidor nas mellores condicións de persuasión posíbeis, nos más mínimos detalles para provocar a adquisición por parte do comprador, con todo o que iso supón, pois dende o tipo de papel e a tipografía que se elixa, mesmo tamén para o nome da autora na cuberta, até os textos presentativos que se disponen nas lapelas (nas orellas, como gostan dicir os portugueses) e na contracuberta, pasando polo título que definitivamente leve, pola ilustración que se escolla e por outros paratextos de que pode botar man a empresa editora ou a propria Anxos Sumai, todo pode contribuír a valorar e difundir o produto final unha vez rematado e listo para distribuír.

Polo tanto, a este cronista non se lle abre outro camiño que o de recomendar aos meus lectores estar expectantes, alá para o mes de decembro, porque paga a pena o texto premiado, e dar os parabéns publicamente a Anxos Sumai, desexándolle todo tipo de éxitos, tanto para esta súa primeira novela como para todo o que realice na súa actividade artística, en xeral, e literaria, en particular. ●